

[Leif Hermann]

inden for det sociale område, herunder udbetaling af de tilhørende overførselsindkomster.«

Svar (22/12 88):

Indenrigsministeren (Thor Pedersen):

Den kommunale styrelseslov hjemler de fornødne sanktioner over for en kommunalbestyrelse, der nægter at udføre lovbestemte opgaver.

I den i begrundelsen for spørgsmålet nævnte sag fra Hanstholm Kommune har Tilsynsrådet for Viborg Amt, som udøver tilsynet med kommunen, således i skrivelse af 7. december 1988 fastslået, at den trufne beslutning åbenbart strider mod lovgivningen, og videre udtalt følgende:

»Såfremt kommunalbestyrelsen desuagtet fra 1. januar 1989 måtte gennemføre den i kommunalbestyrelsesmødet vedtagne hensigtserklæring, foreligger der et selvstændigt retsbrud, og Tilsynsrådet skal i denne forbindelse henlede opmærksomheden på § 61, stk. 2, i loven om kommunernes styrelse, hvorefter Tilsynsrådet kan pålægge de medlemmer af kommunalbestyrelsen, som er ansvarlige for at undlade at udbetale sociale ydelser, tvangsbøder. Endvidere skal man henlede opmærksomheden på § 61 c i den kommunale styrelseslov.«

Tilsynsrådets skrivelse blev behandlet af Hanstholm Kommunalbestyrelse på et ekstraordinært møde den 15. december 1988, hvor det blev vedtaget at fastholde den hidtidige vedtagelse, dog således at den ovenfor nævnte frist, den 1. januar 1989, blev ændret til den 15. februar 1989.

Spm. nr. S 329

Til **industriministeren** (16/12 88) af:

Rahbæk Møller (SF):

»Ager ministeren på baggrund af affæren vedrørende Iværksætterhuset på Egelund i Åbenrå at skabe bedre muligheder for kommunerne for at gå aktivt ind i oprettelse af iværksætterhuse?«

Begrundelse

Der er en voksende og ønskelig interesse fra kommunernes side for at hjælpe til med at skabe nye arbejdspladser i kommunerne. Desværre stiller kommunalfuldmagten sig hindrende i

vejen for en aktiv indsats fra kommunernes side. Kommunerne tvinges derfor til at gå krogveje – ofte uden tilstrækkelig sikkerhed for projekternes kvalitet.

Et grotesk eksempel er affæren vedrørende Iværksætterhuset på Egelund i Åbenrå, hvor kommunen stiller 50 pct.s husleje garanti. Projektet er ikke forbundet med nogen anden form for iværksætterpolitik. Der er derfor ingen grund til at tro, at der overhovedet kommer iværksættere i huset. Der er snarere tale om et helt traditionelt erhvervsbyggeri til udlejning, som det ikke kan være en offentlig opgave at subsidiere. Kommunens tab er oven i købet sikkert, fordi garantien dækker de første 18 måneder, og huset er ikke udlejet fra starten. Kommunen bliver yderligere til grin, da projektet bliver udbudt i anpart. Kommunen troede, at den hjalp lokale iværksættere i gang. I stedet har den brugt offentlige midler til at subsidiere en skattefidus.

Ministeren vil forhåbentlig være enig med spørgeren i, at den slags tilfælde bør undgås. Det forudsættes, at kommunen får mulighed for at gå så aktivt ind i et projekt, at den er i stand til at sikre, at et iværksætterhus faktisk er et iværksætterhus.

Svar (28/12 88):

Industriministeren (Nils Wilhjelm):

Jeg er bekendt med, at det af indenrigsministeren den 24. marts 1988 nedsatte embedsmandsudvalg om kommunerne og erhvervspolitikken i sin betænkning blandt andet har givet udtryk for, at det offentlige kan medvirke til at sænke de generelle barrierer for igangsættelse af nye virksomheder.

En af de barrierer, som potentielle iværksættere kan støde imod, er problemet med at finde velegnede lokaler til en rimelig leje.

Udvalget foreslår derfor, at den ordning, der praktiseres under frikommuneprojektet, gøres generel. I udvalget er der dog ikke enighed om, i hvilket omfang kommunerne bør bidrage med kapital til sådanne aktiviteter.

For så vidt angår den konkrete sag skal jeg bemærke, at det godkendte frikommuneregulativ er baseret på et forslag fra Åbenrå Kommune, og da forslaget ligger inden for rammerne af det, der kan godkendes efter frikommuneloven, har jeg ikke set det som min opgave at hindre forslagets gennemførelse.